

CONCURS INTERDISCIPLINAR REGIONAL „OGLINZI PARALELE”

SECȚIUNEA I – Concurs eseuri

Tematică:

Mihai Eminescu – „omul deplin al culturii românești” (Constantin Noica)

Cerință:

Valorificând atât elemente de teorie literară, cât și concepte filosofice, abordați următoarele extrase din creația eminesciană într-o compoziție eseistică originală și unitară, de minim 800 de cuvinte.

„Am să-ti spun eu îndată cine-i Archaeus, numai mai întâi bea-ți paharul de vin și ascultă următoarele cuvinte a mosului. Cugetari imposibile nu există, căci, îndată ce o cugetare există, nu mai e imposibila, și dac' ar fi imposibilă, n-ar exista. Ce este imposibil? Am să-ți pun îndată o mulțime de probleme. Condițiile a orice posibilitate sunt în capul nostru. Aicea sunt legile ciudate cărora natura trebuie să li se supui. Aicea-i timpul cu regulele lui matematice, aicea spațiul cu legile geometrice, aicea cauzalitatea cu necesitatea ei absolută, și dacă le ștergi acestea ... și un somn adânc le șterge pentru câteva oare ... ce simțemânt ni rămâne pentru acest interval al ștergerii ? Nimic. Și cu toate acestea sosesc momente în viață în cari aceste trei elemente ale minții noastre, aceste sertare în cari băgăm o lume dispar pentr-o clipă ... e drept, ca o fulgerare numai, dispar sau în parte sau în tot și stai ca înaintea unei minuni și te 'ntrebi ... așa ca omul care crezuse că tot ce vede e chiar așa cum este ... că oare ce 'nsemnează asta.”
(*Archaeus* – Mihai Eminescu)

„Nu... nu sunteți ca iarba, ca unda, fuga spumei
Căci fiecare-i faur la mântuirea lumii
Căci moarte nu există, și ce numești tu moarte
E-o viață altfel scrisă în sfânta firei carte —
Amiază, sară, noaptea urmează dimineții
Și multe fețe are adâncă tain-a vieții
Și ce numești tu moarte, al vieții e visternic
Auzi pășirea-i lină, auzi mersu-i puternic
Acum picură-n boabe de rouă, acum arde
În sori zvârliți în spații, în stele miliarde
Au crezi tu că vr'o dată [e] noapte... Niciodată
O parte a lume-acestii e doar întunecată
Și-n orice clipă-ntrebi tu și ziua e prezentă
Și sara, și amiază, momentă cu momentă,
Din raza cea mai slabă de-apus sau răsărit
Pân' l-arderea cumplită a stelei în zenit
Cu toate sunt prezente și numai ochiul tău
Așteaptă ca să-i fie puse în văzul său:
Nu lumea ta e lumea vieții, ci-a gândirei.”